

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story ■ מרא- key	מימרא-statement ; קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof
--	--

שקלים-כל הרוקין	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מימרא												
כל הרוקין הנמצאין בירושלים טהורין חוץ משל שוק העליון דברי ר"מ	[רבי מאיר]										◆	■
בשאר כל ימות השנה שבאמצע טמאין שבצדדין טהורין ובשעת הרגל שבאמצע טהורין שבצדדין טמאין מפני שהמועטין מסתלקין לצדדין	רבי יוסי:										◆	■
כל הכלים הנמצאין בירושלים דרך ירידה לבית הטבילה טמאין ודרך עליה טהורין שלא כירידתן עלייתן דברי ר"מ	[רבי מאיר]										◆	■
כולן טהורין חוץ מן הסל והמגריפה והמריצה המיוחדין לקברות	רבי יוסי:										◆	■
סכין שנמצאת ב"ד שוחט בה מיד בשלשה עשר שונה ומטביל בזה ובוה שונה ומטביל. חל ארבעה עשר להיות בשבת שוחט בה מיד בחמשה עשר שוחט בה מיד.												■
נמצאת קשורה לסכין הרי היא כסכין:												■
קצרן של עכו"ם היה שם	רבי אבין בשם ר' יהושע בן לוי:											◆
ערודות היו נוהרין בירושלים	רבי חנינה											◆
מעשה היו נוהרין ערודות באסטרטיה של מלך והיו עולי רגלים משתקעין בדם עד ארוכותיהן ובאו לפני חכמים ולא אמרו להן דבר												○
מעשה בפרדה משל בית רבי שמתה וטהרו את דמיה משום נבילה	רבי סימון בשם רבי יהושע בן לוי:											○
שאל לרבי סימון עד כמה ולא אגיב. שאל לרבי יהושע בן לוי	רבי אלעזר:											^
עד רביעית טהור יותר מיכן טמא	א"ל: [רבי יהושע בן לוי]											!
ובאש לרבי לעזר דלא חזר ליה ר' סימון שמועתא												○
רב ביבי הוה יתיב מתני הדין עובדא												○
עד כמה? א"ל: עד רביעית טהור יותר מיכן טמא?	א"ל רבי יצחק בר ביסנא:											^
ובעט ביה	[רב ביבי]											○
בגין דהוה שאל לך את בעיט ביה	א"ל ר' זריקא:											?
בגין דלא הוות דעתי בי	א"ל: [רב ביבי]											!
והיו חייך תלואים לך מנגד זה שהוא לוקח לו חטין לשנה ופחדת לילה ויומם זה שהוא לוקח מן הסדקי ולא תאמין בחייך זה שהוא לוקח מן הפלטור	דאמר רבי חנין:											■
ואנא סמיך אפלטורא												○
מאי כדון												^
על דם נבילות שהוא טהור	העיד רבי יהושע בן פתורה:											■
מהו טהור טהור מלהכשיר הא ליטמות מטמא												!
דם השרץ מטמא כבשרו מטמא ואינו מכשיר ואין לנו כיוצא בו	תמן תנינן:											■
אין לנו כיוצא בו כשיעור טומאתו אבל דמו מטמא כבשרו												!
א"ר יוסי פליגי בה תרין אמוראין												■
טמא	חד אמר:											◆
טהור	וחד אמר:											◆
כרבי יהודה	מ"ד טמא:											■
כרבי יהושע בן פתורה	ומ"ד טהור:											■

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וזרה- central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story מקרא-key:	מימרא-statement ; קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ראיה-proof
--	---

שקלים-כל הרוקין	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מירא	מאן דאמר											
ויאות דרבי יהודה מורינה דבי נשיאה הוה:	א"ל רב אבדומה דמן נחותה:											■
כל הרוקין וכו':												■
לא גזרו על הרוקין שבירושלים	לא כן אמר רבי אבהו בשם רבי יוסי בן חנינה:											■
קצרין של גוים היה שם:	הא איתמר עליה רבי אבין בשם ר' יהושע בן לוי:											■
בשאר ימות השנה הטמאין מהלכין מן סתם הטהורים אומרים להן פרושו ובשעת הרגל הטהורים מהלכין שיבולת והטמאין מהלכין מן הצד והטהורין מהלכין מן סתם והטמאין אומרים להן פרושו:												■
וכל הכלים הנמצאים כו':												■
לא גזרו על הכלים שבירושלים	לא כן א"ר אבהו בשם רבי יוחנן:											■
מכיון שנמצאו דרך ירידה לבית הטבילה נעשו הוכיח												■
היה קורא אותן ציפורין	אבא שאול:											■
שהיה דומה לציפורין	מ"ד ציפורין:											■
שמריצה את האבן לבית הקברות:	מ"ד מריצה:											■
קופיין וכו':												■
תני הסכין קשורה ליה הרי זו כמותה:												■
פרוכת שנשמאת בולד הטומאה מטבילין אותה בפנים ומכניסין אותה מיד ושנשמאת באב הטומאה מטבילין אותה בחוץ ושוטחין אותה בחיל מפני שהיא צריכה הערב שמש												■
אם היתה חדשה שוטחין אותה על גג האיציטבא כדי שיראה העם את מלאכתה שהיא נאה												■
פרוכת עוביה טפח	רשב"ג אומר משום ר"ש בן חסנן:											■
על שבעים ושתים נימים נארגת על כל נימה ונימה כ"ד חוטין												■
ארכה מ' אמה ורחבה כ' ומשמונים ושתים ריבוא היתה נעשית												■
ושתים עושין בכל שנה												■
ושלש מאות כהנים מטבילין אותה:												■
אילו אמר חוט א' כפול לשנים שזור לשלשה משזר לששה ארבע מכאן הא עשרים וארבעה												■
שלשים ושתים - אילו אמר חוט א' כפול לשנים שזור לארבע משזר לשמונה ארבע מכאן הא תלתין ותריין	תני:											■
ארבעים ושמונה - אילו אמר חוט א' כפול לשנים קליעה לשלשה שזור לששה משזר לשנים עשר ארבעה מליכן הא ארבעים ותמניא	תנא:											■
כתוב אחד אומר מעשה רוקם וכתוב אחד אומר מעשה חושב - מעשה רוקם פרצוף אחד מעשה חושב שני פרצופות												■
מעשה רוקם ארי מכאן וארי מכאן מעשה חושב ארי מכאן וחלק מכאן	רבי יהודה/ רבי נחמיה - חד:											■
מעשה רוקם ארי מכאן וחלק מכאן מעשה חושב ארי מכאן וגשר מכאן:	וחרנה [רבי יהודה/ רבי נחמיה]											■
בשמונים ושתים ריבוא היתה נעשית וכו':												■
גזומא	ר' יצחק בר ביזנא בשם שמואל:											■
פעמים היה עליה כשלש מאות כור	תמן תנינן:											■
גזומא:	רבי יוסי בי רבי בון בשם שמואל:											■

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום והזרה- central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story מקרא-key:	מימרא-statement ; קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ראיה-proof
--	---

שקלים-כל הרוקין	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מימרא												
בשר קדשי קדשים שנטמא בין באב הטומאה בין בולד הטומאה בין בפנים בין בחוץ בש"א הכל ישרף בפנים חוץ משנטמא באב הטומאה בחוץ	בית שמאי:											מ
הכל ישרף בחוץ חוץ משנטמא בולד הטומאה בפנים	בית הלל:											מ
שנטמא באב הטומאה בין בפנים בין בחוץ ישרף בחוץ שנטמא בולד הטומאה בין בחוץ בין בפנים ישרף בפנים	רבי אליעזר:											כב
מקום טומאתו שם שריפתו:	רבי עקיבא:											כב
אב הטומאה דבר תורה וולד הטומאה מדבריהם	בר קפרא:											ג
בין זה בין זה דבר תורה	רבי יוחנן:											כב
וקשיא דר' יוחנן על דב"ש												כב
הכל ישרף בפנים חוץ משנטמא באב הטומאה בחוץ	דבית שמאי אומרים:											כב
מה בין אב הטומאה בחוץ מה בין ולד הטומאה בחוץ זה וזה לא דבר תורה הוא?												כב
ואפי' על דב"ה לא מקשייא												כב
הכל ישרף בחוץ חוץ מה שנטמא בולד הטומאה בפנים	דבית הלל אומרים:											כב
מה בין ולד הטומאה בפנים מה בין אב הטומאה בפנים זה וזה לא דבר תורה הוא?												כב
לא הוה בה רבנן אלא על דבר קפרא												כב
וקשיא דבר קפרא על דבית שמאי												כב
הכל ישרף בפנים חוץ משנטמא באב הטומאה בחוץ	דבית שמאי אומרים:											כב
מה בין אב הטומאה בין בחוץ בין בפנים זה וזה לא ד"ת הוא?												כב
בגין דר"ע אמר:												כב
מקום טומאתו שם תהא שריפתו	[רבי עקיבא]											כב
ואפי' על דבית הלל לא מקשייא												כב
הכל ישרף בחוץ חוץ משנטמא בולד הטומאה בפנים	דבית הלל אומרים:											כב
מה בין ולד הטומאה בין בפנים בין בחוץ זה וזה לא מדבריהם הוא?												כב
בגין דר"ש אמר:												כב
מאכלו ומשקו של מצורע אין מביאין לג' מחנות:	[רבי שמעון]											כב
איברי התמיד ניתנין מחצי כבש ולמטה במערב של מוספין ניתנין מחצי כבש ולמטה במזרח של ראשי חדשים ניתנין על כרכוב המזבח מלמעלן												מ
השקלים והביכורים אינן נוהגין אלא בפני הבית אבל מעשר דגן ומעשר בהמה ובכורות נוהגין בין בפני הבית ובין שלא בפני הבית												כב
המקדיש שקלים וביכורים הרי זה קודש	[ת"ק]											כב
האומר ביכורים קודש אינן קודש:	רבי שמעון:											כב
איהו כרכוב המזבח												ג
אמה בין קרן לקרן מקום הילוך רגלי כהנים												כב
מוספי שבת מוספי ר"ח מי קודם												כב

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story ■ מקרא-key:	מימרא-statement ; קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof
---	--

שקלים-כל הרוקין	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
מוספי שבת ומוספי ר"ח מוספי ר"ח קודמין	ר' ירמיה סבר מימר:											◇	כב.
חייליה דר' ירמיה מן הדא													כב.
שירו של שבת ושירו של ר"ח שירו של ר"ח קודם													כב.
שנייא היא תמן	רבי יוסה:												כב.
כדי לפרסמו ולהודיע שהוא ר"ח כיצד היה עושה שוחט מוספי שבת ואומר עליהן שירו של ר"ח	דאמר ר' חייא בשם רבי יוחנן												כב.
ברם הכא מוספי שבת ומוספי ר"ח מוספי שבת קודמין על שם כל התדיר מחבירו קודם את חברו:													כב.
שקלים וביכורים וכו':													כב. <
הא שקלים קדשו	[ת"ק]												כב.
בין אלו ובין אלו לא קדשו	רבי שמעון בן יהודה משום רבי שמעון:												כב.
גר בזמן הזה צריך להביא קינו ריבעת כסף	תני: [ת"ק]												כב.
ביטלה ר' יוחנן בן זכרי מפני התקלה	רבי שמעון:												כב.
מהו מפני התקלה													כב.
אין מקדישין ולא מעריכין ולא מחרימין ולא מגביהין תרומות ומעשרות בזמן הזה ואם הקדיש או העריך או החרים או הגביה הכסות תשרף הבהמה תיעקר כיצד נועל בפניה הדלת והיא מתה מאילה והמעות ילכו לים המלח:	כהדא דתני:												כב.
עבר והקדיש													כב.
מן מה דאמר ר"ש ביטלה ר' יוחנן בן זכאי מפני התקלה, הדא אמרה עבר והקדיש קדשו													כב.
הכא את אמר קדשו והכא את אמר לא קדשו	רבי יודה ענתודרייא בעי קומי רבי יוסי:												כב.
תמן אין מקדש ויניח עד שיבנה בית המקדש שמא יבנה הבית כבראשונה ותתרם תרומת הלישכה מן החדש בזמנה באחד בניסן והכא מאי אית לך	א"ל: [רבי יוסי]												כב:
הלכה כר"ש:	רב המנונא ורב אדא בר אהבה בשם רב:												כב:
הדרן עלך כל הרוקין והדרן עלך מסכת שקלים													◇

disputants-חולקים ♦ ◇ נקודה מרכזית לסיכום והזרה- central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	מימרא-statement ■ ; קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof
מקרא-key:	

שקלים-כל הרוקין	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י
מימרא											

<p>disputants-חולקים ♦ נקודה מרכזית לסיכום והזרה- central point for summary and review מובאה של פסיקה קודמת- insertion of an earlier segment מעשה-story</p>	<p>מימרא-statement ■ קושיא-challenge שאלה-question תירוץ-answer! ראיה-proof</p>
<p>מקרא-key:</p>	

יומא-שבעת ימים	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
שבעת ימים קודם יום הכפורים מפרישין כהן גדול מביתו ללשכת פרהדרין, ומתקנין לו כהן אחר תחתיו, שמא יארע בו פסול.	רבי יהודה:											
אף אשה אחרת מתקנין לו, שמא תמות אשתו. שנאמר (ויקרא טז) וכפר בעדו ובעד ביתו, ביתו זו אשתו.	אמרו לו:											
אם כן אין לדבר סוף.												
שבעת ימים קודם שריפת הפרה היו מפרישין כהן השורף את הפרה מביתו ללשכה שעל פני הבירה צפונה מזרחה, ולשכת בית האבן היתה נקראת. ולמה נקרא שמה לשכת בית האבן - שכל מעשיה בכלי גללים, בכלי אבנים, ובכלי אדמה.	תנן התם:											
מאי טעמא?												
כיון דטבול יום כשר בפרה												
מטמאין היו הכהן השורף את הפרה ומטבילין אותו להוציא מלבן של צדוקין, שהיו אומרים: במעורבי השמש היתה נעשית, תקינו לה רבנן כלי גללים, כלי אבנים וכלי אדמה דלא ליקבלו טומאה כי היכי דלא ליזולו בה.	דתנן:											
מאי שנא צפונה מזרחה?												
כיון דחטאת היא, וחטאת טעונה צפונה, וכתוב בה (במדבר יט) אל נכח פני אהל מועד - תקינו לה רבנן לשכה צפונה מזרחה כי היכי דלהוי לה היכרא.												
מאי בירה?												
מקום היה בהר הבית, ובירה שמו.	רבה בר בר חנה אמר רבי יוחנן:											
כל המקדש כולו קרוי בירה, שנאמר (דברי הימים א' כט) הבירה אשר הכינותי.	ריש לקיש:											
מנא הני מילי?												
אמר קרא (ויקרא ח) כאשר עשה ביום הזה צוה ה' לעשת לכפר עליכם. לעשת - אלו מעשי פרה, לכפר - אלו מעשי יום הכפורים.	רב מניומי בר חלקיה אמר רבי מחסיא בר אידי אמר רבי יוחנן:											
בשלמא כוליה קרא בפרה לא מתוקם - לכפר כתיב, ופרה לאו בת כפרה היא. אלא אימא: כוליה קרא ביום יליף צוה צוה כתיב הכא צוה ה' לעשת וכתוב התם (במדבר יט) זאת חקת התורה אשר צוה ה' לאמר, מה להלן פרה - אף כאן פרה, ומה כאן פרישה - אף להלן פרישה.	אמרי:											
ואימא צוה צוה דיום הכפורים, דכתיב (ויקרא טז) ויעש כאשר צוה ה' את משה												
דנין צוה דלפני עשיה מצוה דלפני עשיה, ואין דנין צוה דלאחר עשיה מצוה דלפני עשיה												
ואימא צוה דקרבנות, דכתיב (ויקרא ז) ביום צותו את בני ישראל												
דנין צוה מצוה ואין דנין צותו מצוה.												
ומאי נפקא מינה?												
(ויקרא יד) ושב הכהן ובא הכהן - זו היא שיבה זו היא ביאה	והתנא דבי רבי ישמעאל:											
הני מילי - היכא דליכא דדמי ליה, אבל היכא דאיכא דדמי ליה - מדדמי ליה ילפינן.												
לכפר - אלו מעשה יום הכפורים.												
ואימא כפרה דקרבנות												
מי ידעינן הי כהן מתרמי, דבעי ליה פרישה?												
אלמה לא? ניבעי ליה פרישה לכוליה משמרת בית אב	אמרי:											
דנין דבר שקבוע לו זמן מדבר שקבוע לו זמן, לאפוקי קרבנות דכל יומא איתנהו.												
ואימא רגלים												

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום והזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story ■ מקרא-key</p>	<p>■ מימרא-statement ◊ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
--	--

יומא-שבעת ימים	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
דנין דבר שנוהג פעם אחת בשנה מדבר הנוהג פעם אחת בשנה, לאפוקי רגלים דלאו פעם אחת בשנה נינהו.									!		◊	
ואימא רגל אחך									◊			
וכי תימא לא ידעינן הי מיניהו									!			
אי חג המצות - הואיל ופתח בו הכתוב תחלה, אי חג הסוכות - הואיל ומרובה מצותו									◊			
אלא: דנין פרישת שבעה ליום אחד מפרישת שבעה ליום אחד ואין דנין פרישת שבעה לשבעה מפרישת שבעה ליום אחד.									!		◊	
ואימא שמיני, דפרישת שבעה ליום אחד הוא									◊			
דנין דבר שאין קדושה לפניו מדבר שאין קדושה לפניו ואין דנין דבר שיש קדושה לפניו מדבר שאין קדושה לפניו.									!		◊	
ולאו קל והומר הוא? השתא דבר שאין קדושה לפניו - בעי פרישה, דבר שיש קדושה לפניו - לא כל שכן?									◊			
לא, הזה כתיב, כזה.	רב משרשיא:								!			
מי איכא מידי דעיקר רגל לא בעי פרישה, טפל דידיה בעי פרישה? ואפילו למאן דאמר שמיני רגל בפני עצמו הוא - הני מילי לענין פז"ר קש"ב, אבל לענין תשלומין - תשלומין דראשון הוא.	רב אשי:								!		◊	
מי שלא חג ביום טוב הראשון של חג - חוגג והולך כל הרגל כולו ויום טוב האחרון של חג.	דהא תנן:								!			ג.
ואימא עצרת, דפרישת שבעה ליום אחד הוא									◊			ג.
דנין פר אחד ואיל אחד מפר אחד ואיל אחד, לאפוקי עצרת דשני אילים נינהו.	רבי אבא:								!		◊	ג.
הניחא למאן דאמר יום הכפורים איל אחד הוא, אלא למאן דאמר שני אילים נינהו - מאי איכא למימר?									◊			ג.
איל אחד, הוא האמור כאן הוא האמור בחומש הפקודים.	דתניא, רבי:								◊	■	◊	ג.
שני אילים הם, אחד האמור כאן ואחד האמור בחומש הפקודים.	רבי אליעזר ברבי שמעון:								◊	■	◊	ג.
אפילו תימא רבי אליעזר ברבי שמעון, התם - חד לחובת היום וחד למוספין, לאפוקי עצרת דתרייהו חובת היום נינהו.									!		◊	ג.
ואימא ראש השנה, דפרישת שבעה ליום אחד הוא									◊			ג.
דנין פר ואיל שלו מפר ואיל שלו, לאפוקי עצרת וראש השנה דציבור נינהו.	רבי אבהו:								!		◊	ג.
הניחא למאן דאמר קח לך - משלך, ועשה לך - משלך. אלא למאן דאמר משל צבור - מאי איכא למימר?									◊			ג.
קח לך - משלך, ועשה לך - משלך, ויקחו אליך - משל צבור, דברי רבי יאשיה.	דתניא: [רבי יאשיה]								◊	■	◊	ג.
בין קח לך בין ויקחו אליך - משל צבור. ומה תלמוד לומר קח לך - כביכול משלך אני רוצה יותר משלהם.	רבי יונתן:								◊	■	◊	ג.
כתוב אחד אומר (דברים י) ועשית לך ארון עץ וכתוב אחד אומר (שמות כה) ועשו ארון עצי שטים, הא כיצד? כאן - בזמן שישראל עושין רצונו של מקום, כאן - בזמן שאין עושין רצונו של מקום.	אבא חנן אמר משום רבי אלעזר:								■			ג.
עד כאן לא פליגי אלא בקיחות דעלמא ועשיות דעלמא, קיחות דעלמא (שמות ל) קח לך סמים, עשיות דעלמא (במדבר י) עשה לך שתי חצוצרות כסף. אבל הנך - פרושי קא מפרש דמשלך הוא.									!		◊	ג.
במלואים:									!			ג.
מכדי, כתיב (ויקרא ט) ואל בני ישראל תדבר לאמר קחו שיעיר עזים לחטאת, ויאמר אל אהרן קח לך עגל בן בקר לחטאת למה לי? שמע מינה: קח לך - משלך הוא.									!		◊	ג.
ביום הכפורים:									!			ג.
מכדי, כתיב (ויקרא טז) בזאת יבא אהרן אל הקדש בפר בן בקר לחטאת וגו', ומאת עדת בני ישראל יקח שני שיעירי עזים לחטאת והקריב את פר החטאת אשר לו למה לי? שמע מינה האי לו - משלו הוא.									!		◊	ג.
דנין פר לחטאת ואיל לעולה מפר לחטאת ואיל לעולה, לאפוקי ראש השנה ועצרת דתרייהו ועלות נינהו.	רב אשי:								!		◊	ג.
דנין עבודה בכהן גדול מעבודה בכהן גדול, לאפוקי כולהו קושייתין דלאו עבודה בכהן גדול נינהו.	רבינא:								!		◊	ג.

<p>מירא-statement ■ קושיא-challenge ⚡ שאלה-question ^ תירוץ-answer ! ראיה-proof ■</p>		<p>חולקים-disputants ◆ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review ◇ מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment < מעשה-story O</p>		<p>מקרא-key:</p>	
מאן דאמר	יומא-שבעת ימים				
מאן דאמר	מירא				
איכא דאמרי, אמר רבינא:	דנין עבודה תחלה מעבודה תחילה, לאפוקי הני דלאו תחלה נינהו.				ג:
	מאי תחלה?				ג:
	אילמא תחלה בכהן גדול				ג:
	היינו קמייתא				ג:
	אלא: עבודה תחלה במקום מעבודה תחלה במקום.				ג:
כי אתא רב דימי:	רבי יוחנן מתני חדא, רבי יהושע בן לוי מתני תרתי.				ג:
רבי יוחנן מתני חדא:	לעשת לכפר - אלו מעשה יום הכפורים				ג:
רבי יהושע בן לוי מתני תרתי:	לעשת - אלו מעשה פרה, לכפר - אלו מעשה יום הכפורים.				ג:
	רבי יוחנן מתני חדא?				ג:
והא אנן תנן:	שבעת ימים קודם יום הכפורים, ושבעת ימים קודם שריפת הפרה				ג:
	מעלה בעלמא.				ג:
והא אמר רבי מניומי בר חלקיה אמר רבי מחסיא בר אידי אמר רבי יוחנן:	כאשר עשה ביום הזה צוה ה' לעשת לכפר עליכם, לעשת - אלו מעשה פרה. לכפר - אלו מעשה יום הכפורים				ג:
	ההוא דרביה.				ג:
דכי אתא רבין אמר רבי יוחנן משום רבי ישמעאל:	לעשת - אלו מעשה פרה, לכפר - אלו מעשה יום הכפורים.				ג:
ריש לקיש רבי יוחנן:	מהיכא קא ילפת לה - ממלואים, אי מה מלואים - כל הכתוב בהן מעכב בהן, אף הכא נמי - כל הכתוב בהן מעכב בהן.				ג:
	וכי תימא הכי נמי				ג:
והתנן:	ומתקינן לו כהן אחר, ולא קתני מפרישין				ג:
	וכי תימא: מאי מתקינן - מפרישין				ג:
	ליתני או אידי ואידי מתקינן או אידי ואידי מפרישין				ג:
אמר ליה: [רבי יוחנן]	אלא מר מהיכא יליף לה?				ג:
אמר: [ריש לקיש]	מסיני, דכתיב (שמות כד) וישכן כבוד ה' על הר סיני ויכסהו הענן ששת ימים ויקרא אל משה ביום השביעי. מכדי כתיב ויקרא אל משה ביום השביעי, מאי ששת ימים? זה בנה אב, שכל הנכנס במחנה שכינה - טעון פרישת ששה.				ג:
	והא אנן שבעה תנן				ג:
	מתניתין רבי יהודה בן בתירא היא				ג:
[רבי יהודה בן בתירא]	דחייש לטומאת ביתו.				ג:
רבי יוחנן לריש לקיש:	בשלמא לדידי דילפינא ממלואים				ד:
היינו דתניא:	זה וזה מזין עליו כל שבעה מכל חטאות שהיו שם				ד:
	דהואי נמי הזאה במלואים.				ד:
	אלא לדידך, דילפת מסיני - הזאה בסיני מי הוא?				ד:
אמר ליה: [ריש לקיש]	ולטעמיך מי ניחא? במלואים - דם, הכא - מים.				ד:

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום והזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story		מימרא-statement ; קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof		מקרא-key:																				
יומא-שבעת ימים		מאן דאמר		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ																				
מימרא																								
הא לא קשיא				!																				
נכנסו מים תחת דם.		דתני רבי חייא:		!																				
אלא לדידך, הזאה בסיני מי הוא?		[רבי יוחנן לריש לקיש]		!																				
מעלה בעלמא.		אמר ליה: [ריש לקיש]		!																				
תניא כוותיה דרבי יוחנן, תניא כוותיה דריש לקיש.																								
תניא כוותיה דרבי יוחנן:																								
(ויקרא טז) בזאת יבא אהרן אל הקדש - כמה שאמור בענין.		[תניא]																						
מאי היא																								
בענין דמלואים.																								
ומה אמור בענין דמלואים																								
אהרן פירש שבעה ושמש יום אחד ומשה מסר לו כל שבעה כדי לחנכו בעבודה. ואף לדורות, כהן גדול פורש שבעה ומשמש יום אחד ושני תלמידי חכמים מתלמידיו של משה, לאפוקי צדוקין, מוסרין לו כל שבעה כדי לחנכו בעבודה.																								
מכאן אמרו: שבעת ימים קודם יום הכיפורים מפרישין כהן גדול מביתו ללשכת פרהדרין, וכשם שמפרישין כהן גדול כך מפרישין כהן השורף את הפרה ללשכה שעל פני הבירה צפונה מורחה, ואחד זה ואחד זה מוין עליו כל שבעה מכל חטאות שהיו שם.																								
ואם תאמר במלואים דם הכא מים																								
נכנסו מים תחת דם.		אמרת:		!																				
כאשר עשה ביום הזה צוה ה' לעשת לכפר עליכם, לעשת - אלו מעשה פרה, לכפר - אלו מעשה יום הכיפורים.		ואומר:																						
והאי בזאת מיבעי ליה לגופיה, בפר בן בקר לחטאת ואיל לעולה																								
אי לקרבן לחודיה - לימא קרא בזה או באלה, מאי בזאת - שמעת מינה תרתי.		אמרי:																						
מאי ואומר?																								
וכי תימא יום הכיפורים קמא הוא דבעי פרישה, כדאשכחן במלואים, אבל ביום הכיפורים דעלמא לא אי נמי, כהן גדול קמא הוא דבעי פרישה, אבל כהן גדול בעלמא לא - תא שמע: כאשר עשה וכו'.																								
תניא כוותיה דריש לקיש:																								
משה עלה בענן ונתקדש בענן כדי לקבל תורה לישראל בקדושה, שנאמר (שמות כד) וישכן כבוד ה' על הר סיני. זה היה מעשה אחר עשרת הדברות, שהיו תחלה לארבעים יום, דברי רבי יוסי הגלילי וישכן כבוד ה' - מראש חודש, ויכסהו הענן - להר, ויקרא אל משה - משה וכל ישראל עומדין, ולא בא הכתוב אלא לחלק כבוד למשה.		[רבי יוסי הגלילי]																						
לא בא הכתוב אלא למרק אכילה ושתיה שבמעיו, לשומו כמלאכי השרת.		רבי עקיבא:																						
לא בא הכתוב אלא לאיים עליו, כדי שתהא תורה ניתנת באימה, ברתת ובויע, שנאמר (תהלים ב) עבדו את ה' ביראה וגילו ברעדה.		רבי נתן:																						
מאי וגילו ברעדה?		רבי תנן:																						
במקום גילה שם תהא רעדה.		רבי מתאי בן חרש:																						
במאי קא מפלגי רבי יוסי הגלילי ורבי עקיבא?																								
בפלוגתא דהני תנאי.																								
בששה בחודש ניתנה תורה לישראל		דתניא: [ת"ק]																						

<p> disputants-חולקים ♦ central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה ◊ insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת < מעשה-story O </p>		<p> מימרא-statement ■ קושיא-challenge ; שאלה-question ^ תירוץ-answer! ראיה-proof ■ </p>		<p> א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ </p>										
מקרא-key:	מאן דאמר	מאן דאמר	מאן דאמר											
יומא-שבעת ימים	מאן דאמר	מאן דאמר	מאן דאמר											
בשבעה בו.	מאן דאמר בששה:	מאן דאמר בשבעה:	מאן דאמר בשבעה:											
בששה ניתנה, ובשבעה עלה.	מאן דאמר בששה:	מאן דאמר בשבעה:	מאן דאמר בשבעה:											
בשבעה ניתנה, ובשבעה עלה, דכתיב ויקרא אל משה ביום השביעי.	מאן דאמר בשבעה:	מאן דאמר בשבעה:	מאן דאמר בשבעה:											
כתנא קמא	מאן דאמר בששה:	מאן דאמר בשבעה:	מאן דאמר בשבעה:											
בששה בחודש ניתנה תורה	מאן דאמר בששה:	מאן דאמר בשבעה:	מאן דאמר בשבעה:											
הלכך זה היה מעשה אחר עשרת הדברות, (שמות כד) וישכן כבוד ה' על הר סיני ויכסהו הענן ששת ימים - למשה, ויקרא אל משה ביום השביעי - לקבולי שאר תורה. דאי סלקא דעתך וישכן כבוד ה' מראש חדש, ויכסו הענן - להר, ויקרא אל משה ביום השביעי - לקבולי עשרת הדברות - הא קבילו להו משה, והא אסתלק ענן משה	מאן דאמר בששה:	מאן דאמר בשבעה:	מאן דאמר בשבעה:											
כרבי יוסי	מאן דאמר בששה:	מאן דאמר בשבעה:	מאן דאמר בשבעה:											
בשבעה בחדש ניתנה תורה לישראל.	מאן דאמר בששה:	מאן דאמר בשבעה:	מאן דאמר בשבעה:											
בשלמא לרבי עקיבא - היינו דמשכחת לה בשבעה עשר בתמוז נשתברו הלוחות, עשרין וארבעה דסיון ושיתסר דתמוז - מלו להו ארבעין יומין דהוה בהר, ובשכסר בתמוז נחית ואתא ותברינוהו ללוחות.	מאן דאמר בששה:	מאן דאמר בשבעה:	מאן דאמר בשבעה:											
אלא לרבי יוסי הגלילי	מאן דאמר בששה:	מאן דאמר בשבעה:	מאן דאמר בשבעה:											
ששה דפרישה וארבעין דהר	מאן דאמר בששה:	מאן דאמר בשבעה:	מאן דאמר בשבעה:											
עד עשרין ותלת בתמוז לא אתבור לוחות	מאן דאמר בששה:	מאן דאמר בשבעה:	מאן דאמר בשבעה:											
ארבעין דהר בהדי ששה דפרישה.	מאן דאמר בששה:	מאן דאמר בשבעה:	מאן דאמר בשבעה:											
ויקרא אל משה - משה וכל ישראל עומדין.	מאן דאמר בששה:	מאן דאמר בשבעה:	מאן דאמר בשבעה:											
מסייע ליה לרבי אלעזר	מאן דאמר בששה:	מאן דאמר בשבעה:	מאן דאמר בשבעה:											
ויקרא אל משה - משה וכל ישראל עומדין, ולא בא הכתוב אלא לחלק לו כבוד למשה.	מאן דאמר בששה:	מאן דאמר בשבעה:	מאן דאמר בשבעה:											
קול לו - קול אליו, משה שמע וכל ישראל לא שמעו	מאן דאמר בששה:	מאן דאמר בשבעה:	מאן דאמר בשבעה:											
לא קשיא הא - בסניי, הא - באהל מועד.	מאן דאמר בששה:	מאן דאמר בשבעה:	מאן דאמר בשבעה:											
ואי בעית אימא: לא קשיא, הא - בקריאה, הא - בדבור.	מאן דאמר בששה:	מאן דאמר בשבעה:	מאן דאמר בשבעה:											
רבי זריקא רמי קראי קמיה דרבי אלעזר, ואמרי לה: אמר רבי זריקא רבי אלעזר רמי:	מאן דאמר בששה:	מאן דאמר בשבעה:	מאן דאמר בשבעה:											
נאמר כאן בתוך ונאמר להלן בתוך, (שמות יד) ויבאו בני ישראל בתוך הים. מה להלן שביל, דכתיב והמים להם חמה - אף כאן שביל.	מאן דאמר בששה:	מאן דאמר בשבעה:	מאן דאמר בשבעה:											
(ויקרא א) ויקרא אל משה וידבר	מאן דאמר בששה:	מאן דאמר בשבעה:	מאן דאמר בשבעה:											
למה הקדים קריאה לדיבור?	מאן דאמר בששה:	מאן דאמר בשבעה:	מאן דאמר בשבעה:											
לימדה תורה דרך ארץ, שלא יאמר אדם דבר לחבירו אלא אם כן קורהו.	מאן דאמר בששה:	מאן דאמר בשבעה:	מאן דאמר בשבעה:											
מסייע ליה לרבי חנינא	מאן דאמר בששה:	מאן דאמר בשבעה:	מאן דאמר בשבעה:											
לא יאמר אדם דבר לחבירו אלא אם כן קורהו.	מאן דאמר בששה:	מאן דאמר בשבעה:	מאן דאמר בשבעה:											
לאמר - אמר רבי מנסיא רבה: מגיין לאומר דבר לחבירו שהוא בבל יאמר, עד שיאמר לו לך אמור - שנאמר (ויקרא א) וידבר ה' אלי ממהל מועד לאמר.	מאן דאמר בששה:	מאן דאמר בשבעה:	מאן דאמר בשבעה:											
מכלל דתרווייהו סבירא להו: מלואים, כל הכתוב בהן מעכב בהן.	מאן דאמר בששה:	מאן דאמר בשבעה:	מאן דאמר בשבעה:											

<p> disputants-חולקים ♦ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story key-מקרא: </p>		<p> מימרא-statement ■ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof </p>		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ													
יומא-שבעת ימים	מאן דאמר																
מימרא	מאן דאמר																
מלואים, רבי יוחנן ורבי חנינא, חד אמר: כל הכתוב בהן מעכב בהן	דאיתמר: חד: [רבי יוחנן/רבי חנינא]									♦	■	◇	ד:				
דבר המעכב לדורות - מעכב בהן, שאין מעכב לדורות - אין מעכב בהן.	חד: [רבי יוחנן/רבי חנינא]									♦	■	◇	ד:				
כל הכתוב בהן מעכב בהן	תסתיים דרבי יוחנן הוא דאמר:										■	◇	ד:				
אי מה מלואים - כל הכתוב בהן מעכב בהן	מדקאמר ליה רבי שמעון בן לקיש לרבי יוחנן:										■	■	ד:				
ולא קא מהדר ליה ולא מידי - תסתיים.											■		ד:				
מאי בינייהו?											^	◇	ד:				
סמיכה איכא בינייהו:	רב יוסף:										!	◇	ה.				
מעכבא	למאן דאמר כל הכתוב בהן מעכב בהן:										♦	■	!	ה.			
לא מעכבא.	למאן דאמר דבר שאין מעכב לדורות אין מעכב בהן:										♦	■	!	ה.			
ולדורות מנא לן דלא מעכבא?											^	◇	ה.				
(ויקרא א) וסמך ונרצה וכי סמיכה מכפרת? והלא אין כפרה אלא בדם. שנאמר (ויקרא יז) כי הדם הוא בנפש יכפר. ומה תלמוד לומר וסמך ונרצה - שאם עשאה לסמיכה שירי מצוה - מעלה עליו הכתוב כאילו לא כפר. וכפר.	דתניא:										■	!	◇	ה.			
תנופה איכא בינייהו.	רב נחמן בר יצחק:											!	◇	ה.			
מעכבא	למאן דאמר כל הכתוב בהן מעכב בהן:											♦	■	!	ה.		
לא מעכבא.	למאן דאמר דבר שאין מעכב לדורות אין מעכב בהן:											♦	■	!	ה.		
ולדורות מנא לן דלא מעכבא?												^	◇	ה.			
(ויקרא יד) לתנופה לכפר, וכי תנופה מכפרת? והלא אין כפרה אלא בדם, שנאמר כי הדם הוא בנפש יכפר ומה תלמוד לומר לתנופה לכפר - שאם עשאה לתנופה שירי מצוה מעלה עליו הכתוב כאילו לא כפר, וכפר.	דתניא:											■	!	◇	ה.		
פרישת שבעה איכא בינייהו	רב פפא												!	◇	ה.		
מעכבא	למאן דאמר כל הכתוב בהן מעכב בהן:												♦	■	!	ה.	
לא מעכבא.	למאן דאמר דבר שאין מעכב לדורות אין מעכב בהן:												♦	■	!	ה.	
ולדורות מנא לן דלא מעכבא?													^	◇	ה.		
מתקינין	מדקא תני:												■	!	◇	ה.	
ולא קתני מפרישין.													■	!		ה.	
ריבוי שבעה ומשיחה שבעה איכא בינייהו.	רבינא													!	◇	ה.	
מעכבא	למאן דאמר כל הכתוב בהן מעכב בהן:													♦	■	!	ה.
לא מעכבא.	למאן דאמר דבר שאין מעכב לדורות אין מעכב בהן:													♦	■	!	ה.
ולדורות מנא לן דלא מעכבא?														^	◇	ה.	
(שמות טז) וכפר הכהן אשר ימשח אתו ואשר ימלא את ידו לכהן תחת אביו, מה תלמוד לומר? לפי שנאמר (שמות טז) שבעת ימים ילבשם הכהן תחתיו מבניו, אין לי אלא נתרבה שבעה ונמשח שבעה, נתרבה שבעה ונמשח יום אחד, נתרבה יום אחד ונמשח שבעה מניין? תלמוד לומר: אשר ימשח אתו ואשר ימלא את ידו - מכל מקום.	דתניא:													■	!	◇	ה.

<p>◆ חולקים-disputants</p> <p>◊ נקודה מרכזית לסיכום והזרה- central point for summary and review</p> <p>< מובאה של פסיקה קודמת- insertion of an earlier segment</p> <p>○ מעשה-story</p> <p>מקרא-key:</p>	<p>■ מימרא-statement</p> <p>⚡ קושיא-challenge</p> <p>^ שאלה-question</p> <p>! תירוץ-answer</p> <p>■ ראיה-proof</p>
--	---

מאן דאמר	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
יומא-שבעת ימים	מימרא											
אשכחן ריבוי שבעה לכתחלה, משיחה שבעה לכתחלה מנא לן?		⚡										◊
איבעית אימא: מדאיצטריך קרא למעוטה		!										◊
ואיבעית אימא: דאמר קרא (שמות כט) ובגדי הקדש אשר לאהרן יהיו לבניו אחריו למשחה בהם ולמלא בם את ידם - איתקש משיחה לריבוי, מה ריבוי - שבעה, אף משיחה - שבעה.		!										◊
מאי טעמא דמאן דאמר כל הכתוב בהן מעכב?								▲				◊
אמר קרא (שמות כט) ועשית לאהרן ולבניו ככה - ככה עיכובא הוא.	רבי יצחק בר ביסנא:							!				◊
תינח כל מילתא דכתיבא בהאי ענינא, מילתא דלא כתיבא בהאי ענינא - מנא לן?								⚡				◊
יליף פתח פתח.	רב נחמן בר יצחק:							!				◊
(ויקרא ח) ושמרתם את משמרת ה', עכובא.	רב מרשיא:							!				◊
(ויקרא ח) כי כן צויתי - עכובא.	רב אשי:							!				◊
כי כן צויתי, (ויקרא י) כאשר צויתי, כאשר צוה ה'	תנו רבנן:	■										◊
כי כן צויתי, באנינות יאכלוה.		■	■									◊
כאשר צויתי - בשעת מעשה אמר להם.		■	■									◊
כאשר צוה ה' - ולא מאלי אני אומר.		■	■									◊
מכנסים אין כתובין בפרשה, כשהוא אומר: (שמות כט) וזה הדבר אשר תעשה להם לקדש אתם לכהן - להביא המכנסים ועשירית האיפה.	רבי יוסי בר חנינא:										■	◊
בשלמא מכנסים כתיבי בענינא דבגדים, אלא עשירית האיפה - מנא לן?								⚡				◊
אתיא זה זה (ויקרא ו) מזה קרבן אהרן ובניו אשר יקריבו לה' עשירית האפה.								!				◊
מניין שאף מקרא פרשה מעכב? תלמוד לומר: (ויקרא ח) ויאמר משה אל העדה זה הדבר אשר צוה ה' - אפילו דיבור מעכב.	רבי יוחנן משום רבי שמעון בן יוחאי:										■	◊
כיצד הליבשן?											▲	◊
כיצד הליבשן? מאי דהוה הוה								⚡				◊
אלא: כיצד מלבישן לעתיד לבוא?											▲	◊
לעתיד לבא נמי - לכשיבואו אהרן ובניו ומשה עמהם								⚡				◊
אלא: כיצד הליבשן למיסבר קראי?											▲	◊
פליגי בה בני רבי חייא ורבי יוחנן								!				◊
אהרן ואחר כך בניו	חד אמר: [רבי חייא/רבי יוחנן]	◆	■	!								◊
אהרן ובניו בבת אחת.	חד אמר: [רבי חייא/רבי יוחנן]	◆	■	!								◊
בכתונת ומצנפת כולי עלמא לא פליגי דאהרן ואחר כך בניו, דבין בצואה ובין בעשיה אהרן קדים. כי פליגי - באבנט	אביי:										■	◊
דכתיב (ויקרא ח) ויחגור אותו באבנט, והדר כתיב ויחגר אתם אבנט.	מאן דאמר אהרן ואחר כך בניו:	■	■									◊
דכתיב (שמות כט) וחגרת אתם.	מאן דאמר אהרן ובניו בבת אחת:	■	■									◊
ולמאן דאמר אהרן ובניו בבת אחת, הכתיב ויחגר אתו באבנט והדר כתיב ויחגר אתם אבנט								⚡				◊
ההוא אבנטו של כהן גדול לא זה הוא אבנטו של כהן הדיוט.	אמר לך:							!				◊

<p> disputants-חולקים ♦ נקודה מרכזית לסיכום והזרה- central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story key-מקרא: </p>		<p> מימרא-statement ■ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof </p>		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ									
יומא-שבעת ימים	מאן דאמר												
ולמאן דאמר אהרן ואחר כך בניו, והכתיב והגרת אתם אבנט												◊	ו.
ההוא קא משמע לן אבנטו של כהן גדול זהו אבנטו של כהן הדיוט. ויחגר אתו אבנט, ויחגור אתם, למה ליה? שמע מינה: אהרן ואחר כך בניו.	אמר לך:	!										◊	ו.
ובבת אחת מי משכחת לה?												◊	ו.
לא צריכא, דאקדים.		!										◊	ו.
מפרישין כהן גדול וכל.												◊	ו.
למה מפרישין?												^	ו.
למה מפרישין? כדקאמרינן, אי לרבי יוחנן כדאית ליה, אי לריש לקיש כדאית ליה												◊	ו.
הכי קאמר: מביתו למה פירש?												^	ו.
שמא תמצא אשתו ספק נדה, ויבא עליה.	תניא, רבי יהודה בן בתירה:											!	ו.
אטו ברשיעי עסקינן?												◊	ו.
אלא: שמא יבא על אשתו, ותמצא ספק נדה.	[רבי יהודה בן בתירה]											!	ו.
כמאן - כרבי עקיבא	אמרו רבנן קמיה דרב חסדא:											◊	ו.
נדה מטמאה את בועלה.	דאמר: [רבי עקיבא]											◊	ו.
דאי רבנן												◊	ו.
אין נדה מטמאה את בועלה	הא אמרין: [רבנן]											◊	ו.
אפילו תימרו רבנן, עד כאן לא פליגי רבנן עליה דרבי עקיבא - אלא באחר אחר, אבל בתוך אחר - מודו ליה.	אמר להו רב חסדא:											!	ו.
שמע מינה: בועל נדה אינו כנדה וטובל ביום. דאי אמרת בועל נדה כנדה, אימת טביל - בליליא, למחר היכי עביד עבודה? והא בעי הערב השמש אלא לאו שמע מינה: בועל נדה אינו כנדה.	רבי זירא:											◊	ו.
אפילו תימא בועל נדה כנדה - דמפרישין ליה שעה אחת סמוך לשקיעת החמה.	רב שימי מנהרדעא:											◊	ו.
כל חייבי טבילות טבילתן ביום, נדה ויולדת - טבילתן בלילה.	מיתבי:											◊	ו.
נדה - אין, בועל נדה - לא												◊	ו.
נדה, וכל דאתי מרבוויא.												!	ו.
מיתבי: בעל קרי כמגע שרץ, בועל נדה כטמא מת.	מיתבי:											◊	ו.
מאי לאו - לטבילה?												◊	ו.
לא, לטומאתן.												!	ו.
טומאתן? בהדיא כתיב בהו האי טומאת שבעה כתיב ביה, והאי טומאת שבעה כתיב ביה, אלא לאו - לטבילתן?												◊	ו.
לא, לעולם לטומאתן, סיפא אצטריכא ליה:												!	ו.
אלא שחמור ממנו בועל נדה, שטמא משכב ומושב בטומאה קלה, לטמא אוכלין ומשקין.	[סיפא]											!	ו.
הזב והזבה והמצורע והמצורעת ובוועל נדה וטמא מת - טבילתן ביום, נדה ויולדת - טבילתן בלילה	תא שמע, דתני רבי חייא:											◊	ו.
תיובתא.												◊	ו.
ועד שאתה מפרישו מטומאת ביתו, הפרישהו מטומאת המת												◊	ו.

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום והזרה-central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story מקרא-key:</p>	<p>■ מימרא-statement ; קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
--	--

יומא-שבעת ימים	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
זאת אומרת טומאת המת הותרה היא בציבור.	רב תחליפא אבוה דרב הונא משמיה דרבא:										◆	!	
אפילו תימא טומאת המת דחוייה היא בצבור - טומאת המת לא שכיחא, טומאת ביתו שכיחא.	רבינא:											◆	!
טומאת המת, רב נחמן אמר: הותרה היא בציבור	איתמר: [רב נחמן]										◆	■	◆
דחוייה היא בציבור.	רב ששת:										◆	■	◆
היכא דאיכא טמאין וטהורין בההוא בית אב - כולי עלמא לא פליגי דטהורין עבדי, טמאין לא עבדי.												■	
כי פליגי - לאהדורי ולא תויי טהורין מבית אב אחרינא.												■	◆
היתר היא בציבור, ולא מהדרינן.	רב נחמן:										◆	■	
דחוייה היא בציבור, ומהדרינן.	רב ששת:										◆	■	
אפילו היכא דאיכא טהורין וטמאין בההוא בית אב, עבדי נמי טמאין, דכל טומאת מת בציבור - רחמנא שרייה.	איכא דאמרי: פליג רב נחמן ואמר:										◆	■	◆